

A douăsprezecea viziune

Ora deciziei

James Redfield

Traducere: Larisa Andrei

EDITURA MIX
CRISTIAN 2014

Alte cărți de James Redfield:

Profețiile de la Celestine

Profețiile de la Celestine – Ghid practic

(împreună cu Carol Adrienne)

A Zecea Viziune

A Zecea Viziune – Ghid practic

(împreună cu Carol Adrienne)

Viziunea de la Celestine: Experiența noii treziri spirituale

Secretul Shambalei: În căutarea celei de A Unsprezecea Viziuni

Dumnezeu și Universul în evoluție: Următorul pas în evoluția personală

(împreună cu Sylvia Timbers și Michael Murphy)

Lui Kaelynn și Mckenna

*„În vremea înșelăciunii universale, a spune
adevărul este un act revoluționar.”*

George Orwell

Mulțumiri

Sunt recunoscător multor oameni care, într-un fel sau altul, au contribuit la rerealizarea acestei cărți. Aș dori, înainte de toate, să le mulțumesc celor mulți de pretutindeni, aparținând tuturor religiilor, care păstrează viu și rodnic idealul unei conștiințe spirituale autentice. Curajul vostru tăcut este cel care salvează literalmente aceste timpuri.

De asemenea, adresez mulțumiri speciale lui Larry Dossey pentru cartea sa *Puterea premoniției*. El are darul de a produce întotdeauna o lucrare marcantă exact atunci când este nevoie să fie adusă în atenția publicului realizarea unui nou pas în trezirea conștiinței umanității. Mulțumiri doctorului Russel Blaylock, lider în lupta împotriva aditivilor periculoși din alimentația noastră actuală. Și lui Michael Murphy, un sprijin real pentru aceia care urmăresc să găsească punți peste marile prăpăstii ale vremurilor noastre: mai întâi războiul rece, iar acum intoleranța religioasă și culturală. Totodată aș dori să-mi exprim aprecierea față de opera lui Carl Johan Calleman și John Major privind calendarul mayaș. Sincere mulțumiri lui Philip Cousineau pentru strălucita sa analiză comparativă privind gândirea religioasă.

Venind mai aproape de casă, trebuie să-i mulțumesc lui Larry Kirshbaum și editorului meu, Jamie Raab, care au avut ideea acestei cărți și au contribuit la materializarea ei; și celor mulți de la Grand Central Publishing care au transformat manuscrisul într-o carte; lui Kelly Leavitt, al cărui ochi de artist a făcut ca materialul să fie comprehensibil și să aibă impactul dorit; lui Albert Clayton Gauden pentru planificarea cosmologică a activităților legate de realizarea acestei cărți; și lui Larry Miller, ale cărui numeroase conversații mi-au stimulat gândirea. De asemenea, mulțumiri lui Steve Maraboli, a cărui comunitate *Pentru un prezent mai bun* constituie un prim exemplu de apariție celei de A Douăsprezecea Viziuni.

Și cel mai mult aș vrea să-mi exprim gratitudinea față de soția mea, Salle, care mi-a oferit suportul și intuiția profundă din care spiritul meu s-a hrănit în tot acest timp.

CUPRINS

Menținerea sincronității	13
Conversația conștientă	31
Alinierea la legile spirituale	57
Recunoașterea ideologiei	79
Conexiunea cu Dumnezeu	99
Marea numire	115
Arta acordării	137
Intenția Unității	153
Deschiderea către percepția superioară	173
Ce știe Cerul	191
Creșterea în influență	211
Întoarcerea	229
Epilog	243

Mentținerea sincronității

Am intrat pe autostradă și am cuplat pe pilot automat, încercând să încetinesc un pic. Timp era destul până să-l întâlnesc pe Wil la aeroport, așa că mi-am impus să mă relaxez, să mă bucur de soarele toamnei și de peisajul vălurit al dealurilor din partea de sud. De-a lungul acostamentului zburau furișat stoluri de ciori.

Ciorile, știam, erau un semn bun, cu toate că mă războisem cu ele toată vara. În folclor prezența lor indică misterul și întâlnirea iminentă cu propria soartă. Unii chiar zic că ele te conduc către împliniri destinice, dacă se întâmplă să le urmezi suficient de mult timp.

Din păcate, ele au și obiceiul de a se arăta dimineața devreme și de a-ți ciuguli fasolea din grădina din spatele casei – afară de cazul, desigur, în care faci cu ele un târg. Nu poți conta pe arme și pe sperietori pentru că ciorile pur și simplu își bat joc de ele, dar dacă le dai, de exemplu, un strat de legume lângă pădure, vor fi tentate să lase restul în pace.

Chiar în momentul când mă gândeam la aceasta, o cioară singuratică zbură pe deasupra mașinii, drept în fața mea. Se întoarce apoi la 180 de grade și se îndreptă în direcția din care venisem. Am încercat să o urmăresc în oglinda retrovizoare, dar tot ce am putut vedea a fost un SUV albastru închis cam la o sută de iarzi în spatele meu.

Fără să mă mai gândesc apoi la mașină, am continuat să privesc peisajul, inspirând adânc și savurând un nou nivel de relaxare. O călătorie pe șosea, am gândit, nimic nu se compară cu aceasta. Mă întrebam câți oameni, în cât de multe locuri, simțeau exact același lucru, la adăpost de stresul unei lumi nesigure, dorind doar să vadă ce urmează.

Numai că, în cazul meu, mai era și amănuntul că mă aflu în căutarea unui obiect. Se împlineau luni de zile de când mă tot loveam de oameni complet străini, care nu făceau altceva decât să vorbească despre unul și același lucru: apariția în secret a unui Document străvechi, fără nume. Se presupune că la originea acestui Document se afla o coaliție reprezentând diversele tradiții religioase ale lumii. Cuvântul lui fusese deja răspândit, cel puțin pentru cine a avut urechi să audă. Și totuși nimeni nu părea să știe amănunte. Cuvântul fusese răspândit înainte de vreme, pentru că așa a trebuit.

În ce mă privește, zvonurile legate de acest Document mă intrigau și mă amuzau în egală măsură. Ideea unei coaliții religioase nu era nici pe departe nouă, dar s-a dovedit întotdeauna cu neputință de îndeplinit. Diferențele între credințe erau pur și simplu prea mari. Și, în final, fiecare tradiție a dorit să se impună altor tradiții.

De fapt, era cât pe ce să abandonez toată povestea când s-a ivit un amănunt: am primit un fax de la Wil. Era traducerea oficială a două pagini din acest vechi Document. Pe marginea primei pagini Wil scrisese cu mâna: „Are origini comune ebraice și arabe”.

Citindu-le, am înțeles că se refereau la timpurile moderne, prevestind că ceva important urma să se întâmple în a doua decadă a secolului al 21-lea. M-am strâmbat când am vazut data, gândindu-mă că trebuie să fie o nouă profecție de „sfârșit al lumii”, una dintr-o lungă serie de vestiri ale Judecății de Apoi, care interpretează totul greșit, de la calendarul mayaș la Nostradamus și la Apocalipsă. Genul acela de zvon alarmist: „N-ai auzit, lumea se va sfârși în 2012!”

De ani de zile media intoxica lumea cu scenariile de „sfârșit al tuturor timpurilor”, iar oamenii sunt pe bună dreptate intrigati. De ce, iată marea întrebare. Ce ar putea cauza această fascinație? Este oare numai neliniștea de a trăi exact în vremea când calendarul mayaș se sfârșește? Sau este ceva mai mult? Poate, cine știe, fascinația noastră pentru sfârșit revelează intuiția latentă, din ce în ce mai pregnantă, a faptului că ceva mai bun urmează să se nască.

În tot cazul, cu cât citeam faxul lui Wil, cu atât mai mult acele cuvinte exercitau asupra mea un soi de atracție hrănitore. Stilul era optimist și vag familiar, impresie confirmată de o a doua notație a lui Wil la sfârșitul documentului: „Din partea unui prieten”, adăugând „Este real!”

Am aruncat o privire înspre cele două pagini primite pe fax, care se aflau alături pe locul pasagerului. Lumina soarelui amiezii se reflecta pe albul lor. Comentariile scrise cu mâna de Wil voiau să spună că originalul era, cel puțin în viziunea lui, bine fundamentat. Și că, probabil, constituiau o continuare a ceea ce fusese o permanentă și unică obsesie pentru el: vechea Profecie descoperită în Peru.

Gândul respectiv născu în mintea mea amintiri: cât de repede s-au răspândit pe planetă primele două viziuni ale acestei Profecii! Mă întrebam de ce. Pentru că ele au avut sens într-o lume superficială și materialistă, iată de ce. Mesajul Profeciei era clar. A fi spiritual înseamnă mai mult decât a crede în mod abstract într-o divinitate. A fi spiritual presupune să descoperi o altă dimensiune a vieții, complet diferită, care operează exclusiv, fără intervenție străină, în manieră spirituală.

Odată ce face această descoperire, ființa umană realizează că universul este plin cu tot soiul de întâlniri neprevăzute, intuiții, coincidențe misterioase, toate pentru a indica scopul mai înalt care se află în spatele vieților noastre, de fapt în spatele întregii istorii a umanității. Singura întrebare pe care și-o pune atunci căutătorul trezit la realitate este cum operează cu adevărat misterul care se află la baza tuturor lucrurilor, cum poate cineva să angreneze secretele lui.

Salturile uriașe care s-au petrecut la nivelul conștiinței umane în ultimul timp au condus la alte două viziuni, de natură să lărgască abilitatea noastră de a percepe realitatea prezentă și nu numai: a zecea și a unsprezecea viziune. A zecea viziune se referă la misterul vieții de apoi și trece în revistă o perioadă de zece ani de focalizare asupra raiului și a locuitorilor acestuia, risipind pentru totdeauna teama ancestrală de moarte

și de ceea ce urmează după ea. Odată ce acest blocaj a fost înlăturat, totul începe să se transforme.

Foarte rapid a urmat cea de-a unsprezecea viziune, ca rezultat al nașterii gândirii colective că suntem aici pentru a lua parte la un anume plan, nedefinit încă. Aceasta a presupus descoperirea modului în care să ne manifestăm cele mai profunde visuri și să conducem, în felul acesta, umanitatea către îndeplinirea idealurilor sale. În anii care au urmat, această intuiție a generat nenumărate teorii asupra Secretului, a puterii rugăciunii și a legii atracției, teorii care au părut corecte, dar nu tocmai complete.

Înțeleg acum că prin aceste teorii am fost conduși către vremurile recente și că ele ne sunt necesare într-o perioadă în care umanitatea se debarasează de toate reziduurile sale grosiere, sub forma unui colaps financiar mondial. După ce acest lucru se va petrece, ne vom confrunta cu cerințe imediate, cum ar fi supraviețuirea și întărirea conștiinței pentru ca propovăduitorii judecății de apoi să nu ne târască în prea adâncă frică și disperare. Suntem încă aici, încă treziți și încă dorind să primim multe răspunsuri spirituale. Dar de acum înainte aceste răspunsuri trebuie să se dovedească și practice. Ele trebuie să acționeze în lumea reală, oricât de misterioasă ar părea aceasta să fie.

Am simțit că-mi vine să zâmbesc... Este interesant că Wil a găsit tocmai acum aceste scrieri. El a prezis cu mult timp în urmă apariția unei a douăsprezecea viziuni, despre care simțea că va fi un semnal al revelației finale a umanității. Mă întrebam, oare ne va arăta această a douăsprezecea viziune cum să „trăim” cunoașterea spirituală la un nivel mai profund? Vom începe să manifestăm, în sfârșit, intuiția că lumii i-a fost rezervat ceva mai bun?

Înțelegeam că nu aveam decât să aștept și să văd ce urmează. Wil nu-mi spusese decât să-l aștept la aeroport, de unde urma să ne îndreptăm spre Cairo, dacă totul mergea bine. Dacă totul mergea bine? Ce-o fi vrut să spună cu asta?

Meditația mi-a fost întreruptă de o căprioară care mi-a tăiat calea; am apăsat pedala de frânare ca să nu o calc. Căprioara a

traversat în fugă șase benzi de circulație și a sărit gardul de partea cealaltă a autostrăzii. Știam că și căprioara este un semn bun, un simbol al agerimii și al stării de atenție.

Cum priveam dealurile îmbrăcate în culorile toamnei, scăldate de-acum în lumina auriu roșiatică a apusului, mi-am dat seama că mă simțeam exact așa, foarte viu și plin de agerime. Toate aceste reflexii m-au încărcat cu energie, aducându-mă într-o stare înaltă de luciditate, în care mă simțeam capabil să observ fiecare detaliu, apusul, peisajul în mișcare, gândurile care-mi veneau în minte, ca și cum totul devenise dintr-odată mult mai important decât fusese cu câteva clipe în urmă.

Un alt zâmbet mi-a luminat fața. Eram într-o stare de spirit pe care o experimentasem de multe ori înainte și care m-a surprins de fiecare dată când a apărut. Surpriza se referea nu doar la faptul că mă lua pe neașteptate, dar și la motivele pentru care o pierdusem prima oară când am trăit-o, într-atât îmi părea de firească și de naturală.

Există mulți termeni care denumesc această experiență: Zona, percepția elevată și, favoritul meu, fluxul de sincronicități, toate aceste nume încercând să surprindă caracteristica ei centrală: elevarea neașteptată a conștiinței, în cadrul unei experiențe care transcende obișnuitul și oferă un înțeles mai înalt fluxului evenimentelor. Deodată ne simțim „centrați” în noi înșine și foarte conștienți de „destinul” care se desfășoară în jurul nostru.

Brusc am văzut o clădire ivindu-se în partea dreaptă a șoselei. Era un mic restaurant, *Pub*, despre care Wil îmi spusese cu ani în urmă că avea mâncare bună și plăcinte de casă. Trecusem de multe ori pe acolo, dar nu mă oprisem niciodată. Acum, dacă tot aveam o grămadă de timp la dispoziție, m-am gândit că ce-ar fi să iau o gustare și să evit în felul acesta mâncarea din aeroport. Am ieșit de pe autostradă și m-am îndreptat către restaurant, de-abia băgând de seamă că și SUV-ul din spatele meu făcea același lucru.

După ce am parcat sub un stejar gigantic, în lumina împuștinată a înserării, am intrat în restaurantul plin de lume. Erau cupluri discutând în jurul barului și familii cu copii luându-și cina la cele șase sau șapte mese din mijlocul încăperii. Privirea mi-a fost atrasă imediat de două femei așezate la o masă lângă peretele cel mai îndepărtat de intrare. Erau aplecate una către cealaltă și discutau foarte aprins. M-am îndreptat în acea direcție, observând o măsuță liberă în spatele lor.

După ce m-am așezat, cea mai tânără mi-a aruncat o privire și apoi s-a întors către prietena ei.

- Prima integrare, spunea, îmi sugerează că există un mod de a face sincronicitatea să dureze. Numai că nu am tot Documentul. Există continuarea acestor scrieri undeva, trebuie neapărat să aflu unde.

M-am simțit din nou inundat de energie. Vorbeau cumva despre același Document? Femeia care a vorbit purta blugi și încălțări confortabile de munte. Avea la gât o eșarfă multicoloră. Era blondă, cu breton lung, ale cărui șuvițe le tot împingea după ureche. O ușoară adiere a parfumului ei de trandafiri a ajuns până la mine.

Am privit-o atunci cu surprindere, simțind o inexplicabilă atracție. Ea s-a uitat instinctiv în jur și mi-a întâlnit privirea. Am întors repede capul. Când m-am uitat din nou, la masa lor venise un bărbat scund și îndesat, surprinzându-le cu prezența sa pe cele două femei care l-au primit călduros, cu zâmbete și îmbrățișări. Femeia cu eșarfă i-a întins câteva pagini tipărite pe care el le-a citit în tăcere. M-am prefăcut că mă uit pe meniu, simțind că ceva important urma să se întâmple.

- De ce mergeți în Arizona? le-a întrebat bărbatul.

- Pentru că-mi tot vine în minte, a răspuns ea. Trebuie neapărat să mă duc acolo.

Ascultam cu multă atenție, simțindu-mă ciudat de conectat cu oamenii din jurul acelei mese.

- Trebuie să-mi dau seama de ce m-a contactat mama, a continuat femeia. Aceste scrieri urmează să-mi dea un răspuns, așa simt.

- Și plecați chiar acum? a întrebat bărbatul.

- Da, la noapte, a răspuns ea.

- Urmează-ți intuiția, a sfătuit-o acesta. Sincronicitatea pare să se manifeste pentru tine, însă fii precaută. Cine știe cine mai caută aceeași informație.

Simțeam că nu mă mai pot abține. Era cât pe-acți să le răspund, când un bărbat musculos, de la o altă masă, a mormăit: „Ce porcărie!”

- P-p-poftim? am bâiguit.

El a făcut semn către masa celor două femei și a șoptit:

- Auzi ce zic. Numai tâmpenii!

Pentru moment, n-am știut ce să răspund. Era un bărbat la vreo cincizeci și cinci de ani, cu o claie de păr șaten și fața încruntată, aplecându-se către mine peste spătarul scaunului.

Și-a scuturat capul.

- Uite-așa o să se sfârșească civilizația noastră, din cauza porcăriei de gândire magică.

Doamne, m-am gândit, un sceptic! N-am timp de așa ceva.

Mi-a citit pe chip.

- Ce, nu cumva ești de acord cu ele?

M-am uitat în altă parte, încercând să aud ce spunea femeia cu eșarfă, dar omul și-a tras scaunul mai aproape de mine.

- Intuiția este un mit, a afirmat el cu fermitate. A fost respinsă de multe ori pentru falsitatea ei. Gândurile sunt doar conexiuni ale terminațiilor nervoase din creier, iar tot gunoiul ăla al doctorului Jung despre sincronicitate este doar un mod de a vedea ceea ce vrei să vezi în multitudinea de evenimente aleatoare ale lumii. Știu asta foarte bine, sunt om de știință.

Un zâmbet ca o grimasă i s-a lătit pe față, părând foarte mulțumit că știa care sunt originile teoriei sincronicității. Mă simțeam cum nu se poate mai iritat.

- Uite, i-am răspuns, aș prefera să nu vorbim despre asta.

M-am întors din nou ca să aud ce spunea femeia dar era prea târziu. Ea și prietenii ei se ridicaseră de la masă și se îndreptau către ieșire. Scepticul mi-a oferit un surâs afectat, apoi s-a ridicat și el și a plecat. Primul impuls a fost să îi urmez,

apoi m-am decis să renunț de teamă să nu dau impresia că-i hărțuiesc. M-am așezat la loc. Momentul fusese pierdut oricum.

Cum stăteam la masă, mi-am dat seama că valul de energie care mă cuprinsese în mașină era total irosit. Mă simțeam golit de orice inspirație. Chiar mi-a trecut prin cap că poate scepticul avea dreptate, dar am alungat repede acest gând. Erau prea multe sincronicități în viața mea ca să nu le dau deloc crezare. Mai exact, ceea ce am gândit că se petrece s-a petrecut într-adevăr. Nu puteam să neg totuși faptul că aflându-mă pe punctul de a descoperi un Document secret foarte important am avut nenorocul să întâlnesc un sceptic care denigrează orice este spiritual și că acest fapt era pe cale să mă abată de la țelul meu.

Aș fi plecat, dând curs îndoielii, dacă n-aș fi remarcat chiar atunci în colțul de lângă ușă un individ care mă privea insistent. Avea părul tuns scurt și purta o jachetă din piele maro. De buzunarul cămășii îi atârna o pereche de ochelari de soare. Când privirile ni s-au întâlnit, s-a dat în spatele unui grup care tocmai intra în restaurant.

M-am uitat cu grijă în jur și am surprins alte două persoane care mă urmăreau, ambele îmbrăcate cu haine lejere dar având aceeași ținută sportivă și părul tuns scurt. Și aceștia și-au întors privirile când m-am uitat la ei.

Bun, m-am gândit. Trebuie că erau ceva funcționari guvernamentali. M-am ridicat și m-am dus la toaletă. Niciunul dintre ei nu a reacționat. După ce am traversat un mic hol, am găsit ceea ce căutam: ușa din spate. Am ieșit și m-am îndreptat către mica parcare, asigurându-mă că nu era nimeni în jur să mă vadă. Mă apropiam de mașină când am zărit pe cineva trăgându-se rapid după un camion. Am mai făcut câțiva pași, bărbatul respectiv a început și el să meargă, urmând, după cum părea, să-mi taie calea la un moment dat.

M-am oprit, s-a oprit și el, apoi din nou la fel, până când am băgat de seamă că figura mi-e cunoscută. Era Wil! Am ajuns în dreptul lui și el m-a tras deoparte, privind înapoi, către restaurant.